

25 éve hunyt el Baka István

Baka István első és utolsó verse a Tiszatájban

Irodalom, Líra

2020.09.20 - tiszatáj

„A Tiszatájban engem is, mint mindannyiunkat, Ilia Mihály mutatott be. Már első, félve átadott verseimnek közlést ígért, de mégis egyre újakat és újakat kért tőlem. Egy év is beletelt, mire – ’69 februárjában – debütálhattam. Évekkel később jöttem rá, ez a halogatás arra kellett, hogy Ilia szerkesztő úr meggyőződhessen róla: valóban érdemes foglalkoznia velem.

Természetesen a legutolsó verseimet közölte. Én ezután jó félévig nem jelentkeztem, s amikor egyszer az utcán véletlenül találkoztam vele, rettenetesen letolt: mit képzelek, nem léggömböket akar ő röptetni, hol vannak az új dolgaim? Nem voltak, mert közben megházasodtam, anyagi és lelki gondok nyomasztottak, de az ő – szelíd természetétől szokatlan – kirohanása annyira meglepett, hogy nem mertem nem írni, nem mertem őt tovább kerülni.” – („Égtájak célkeresztjén”. Beszélgetőtárs: Szepesi Attila [Pesti Hírlap, 1992. március 31.]

1969

Szép fácska, dunna volt...

Szép fácska, dunna volt az árnyad,
 hálóba mért kötöd magad?
 Lenyírt gyapjadra rábocsátod
 kipányvázott magányodat.
 Homály ing ágadon: kabátod,
 de mezítláb talál a fagy.
 Lombod fenőkő fejsze-szélnek,
 s meglendült már a fejsze-agy.

Topognak elrongyolt cipőid,
 szép törzseden lány mell-halom:
 ágad tört ott, sebedre gyülik
 a torló, kérges fájdalom.
 Bokáig sárban állsz e tájban.
 Mi kényszerít rá? Hisz tudom:
 Magad vagy a rádmért homályban,
 s gyökereid e hatalom.

Mint ahol ötnél több gyerek van,
 az égi csillagok soványak,
 megbújnak ritkuló hajadban,
 s alattad vadvizekben fáznak.
 Nyitott ujjak közt már elejtet
 a csillagot s véletlen árnyat...
 S szebbek a faragott keresztek
 s a sima kerítések nálad.

(Megjelent a Tiszatáj 1969 februári számában)

1995

Van Gogh börtönudvarán

Mint Van Gogh börtönudvarán, a tarka
 Falak között, kopaszra nyírt rabok,
 Úgy követik egymást, a sort betartva,
 Társukkal – vélem – hetek, hónapok.

Megyünk a rend szerint, csak körbe, körbe,
 Fénytől vakon, tapogatózva még,
 Cellák sötétlő bűzéből kitörve,
 E napi séta, ennyi épp elég.

Kút ez az udvar – azt hiszed, kimerhet
 Belőle még egy mennyei vödör,
 Ám angyal-öreid csak kinevetnek;
 Tudják: nincs fent, se lent, csupán a kör.

Sem a pokol tüze, se mennyek fénye,
 Csak ez van, ez a zárt udvar, melyet
 Még Isten mért ki körzője hegyével,
 S ő szabta meg a büntetésedet.

Hetek közt, hónapok között, időd
 Fegyházában sinylődő földi rab,
 Keringsz tovább te is, akárcsak ők,
 És várod a szabadulásodat.

(Megjelent a Tiszatáj 1995. áprilisi számában)